

(המשך מעמוד 63)

ניתנה לי מתנה. משהו קרה. מאז יש לי הכושר לראות דברים לפני אנשים אחרים. דברים שיקרו להם. בהתחלה זה נורא מפחיד אותי. ראיתי רוחות. נוכחתי לדעת שאני משמשת קשר בין האדמה ובין המספטיס.

ניסיתי לוודא את הדברים על פני השטח. הרבה פעמים הצלחתי לבדוק דבר רים לגבי העתיד. דברים קרו 95 אחוזים זים מהמיקרים עם תאריכים וימים. היו פעמים שטעיתי ולא הבנתי. אני משערת שזה קרה בגלל משהו שאירע בקוסמוס. במלחמת יום-הכיפורים עמדתי בקו 61 לכיוון רמת-גן. בדרך הביתה. פתאום ראיתי דברים שקורים לי. ראיתי את עצמי עולה לאוטובוס. פוגשת אשה זקנה עם תיק ירוק גדול, האשה אומרת לי: תעשי לי טובה. תעזרי לי להוריד את התיק. הורדתי לה את התיק, הלכתי איתה, ושמעתי את עצמי מספרת לה שבעלי במלחמה. האשה התחילה לברך אותי. אמרתי לה: תברכי גם אותי. ואז היא ואני חצינו כביש. הגענו לבית עם קומת קרקע. אני הנחתי את הסל והלכתי. "יצאתי מזה. עליי על האוטובוס, והנה כל מה שחזיתי בעיני רוחי. כל התהליך כולה. עבר עלי במציאות. היתה אשה עם תיק ירוק שאמרה לי את אותם מישפטים והבית היה בדיוק אותו בית שארתי בעיני רוחי. כשזנבתי את האשה. הרגשתי כמו רובוט שאיזה חלק בנשמה חסרה לו. הגעתי לדירה שלי, שכנתי על המיטה, הנחתי את הידיים על החזה ופתאום הרגשתי איך הנפש יוצאת מגופי. ראיתי את עצמי מלמעלה למטה והגוף שלי נראה כמו גל אשפה. לא היה לי שום יחס לגוף ששכב על המיזרון. למעלה הרגשתי טוב, שלמות וצלילים. אבל הרגשתי גשמי שאני חייבת לחזור. לא סיימתי את המשמיה שלי. בחיים זה לא ממש למות. אבל זה כמו למות. וזה לא קרה לי יותר."

אני... סולנית!

הודית מספרת כי היא מאוד משתדלת לא ליצור קשר קבוע עם הרוב. היא אמרת שהיא מהווה עבור הרוחות טראנס-מדיום. והם לוחצים עליה וזה קשה לה. "הייתי אצל חברה, ישבתי בסלון, ואז אני שומעת: יוסל! יוסל! ואשה עם שיםלה אפורה ופרחים עומדת שם ואני אומרת לה: עזבי אותי. אמרתי לחברה שלי, שגם היא בעניינים: מישהי נדקה אלי. בואי נלך למיטבה. החברה שלי הרגישה את האנרגיה שהייתה בחדר ואמרה בסדר. כעבור שעה חזרנו לסלון, ושוב אני שומעת: יוסל. ואחריכך משהו בדיש, ואני לא מבינה יידיש. שאלתי את החברה שלי מה זה. האשה רוצה אחד בשם יוסל. האשה הזאת מתה בחדר הזה מהתקף-לב. היא רוצה קשר עם אחד שקוראים לו יוסל. יש לה מה להגיד לי.

הלכתי הביתה והחברה שלי טילפנה וסיפרה לי שיוסל הוא בעלה של בעלת הבית. ולפי התיאור שלי של האשה, זו צריכה להיות אחות אחת. אמרתי לה שאנסה ליצור איתה קשר, כי יש לה מה להגיד, אבל שאני לא מתחייבת. באתי לדירה. ישבתי, ויוסל הגיע. איש זקן בן 70.

"ישבתי והתרכזתי. פתאום בפנית החדר ראיתי גבר גבוה, אולי שני מטר, במדי קצין פולני. אמרתי לחברה שלי: יש פה קצין פולני. זה אבא של אבא של יוסל, ולידו יש אשה נמוכה וזאת אמא שלו. פתאום ראיתי בחורה בת 19 ש-אמרה קר לי, קר לי, הם לא ביקרו אותי השנה. קלטתי שהבחורה נפטרה מסרטן. הזקן יוסל התחיל לבכות, וסיפר לי שהבת שלו נפטרה כשהייתה בת 19 מסרטן. זה עשרים שנה הוא מבקר אותה בקבר, כל שנה, וזוהי הפעם הראשונה שלא ביקר אותה. תיארתי לו את הקבר. אמרתי לו שיש שם עץ מיובש שהיא ביקשה שיורידו. ואז הופיעה הגברת עם השימלה האפורה וכולם עזבו. היא עמדה בידיים מושטות קדימה, ואמרה לי דברים מאוד קשים: היא אמרה: לאחותי היה שספי-דם במוח. היא משותקת בחצי גוף. היא שוכבת בקומה שניה של בית פרטי ליד חולון. עד סוף החודש היא תמות. באתי להגיד ליוסל שלא יקח את זה קשה. כי כל המישפחה תקבל את אשתו. שלא יקח ללב. יהיה לה הרבה יותר טוב אצלנו.

פתאום היתה לי תמונה של הלוויה. ראיתי חצר וכניסה ויצאה וכביש. נהיה

לי נורא קשה. איך אני יכולה להגיד לבן-אדם שאשתו תמות? אחר-כך קיבלתי טלפון. שבדיוק כמו שתיארתי קרה. הס-ברתי ליוסל שאחות אשתו רצתה להציל אותו. היא אמרה לו שהוא יהיה מאוד חולה, אבל ייצא מזה, ואמנם כך היה. "זה קרה לא מזמן, לכן אני מספרת. אבל קשה לי להסביר את הדברים וברוך-ככלל אני נמנעת מליצור קשר עם רוחות. אני מסתלקת אם אני מצליחה. לא, אני נמנית עם קהיליית הפארמאפסיכולוגים. אני מאוד סולנית בדברים האלה. פעם פארא-פסיכולוגית ניסתה ליצור איתי קשר, היה פיצוץ גדול נורא של אנרגיות שליליות, כמו שני כוחות חיצוניים הנלחמים זה בזה."

מישהו דחף בעליה

אחד הסיפורים היותר ידועים על יהודית מילוא, מתייחס לחברה שלה, ציירת מפורסמת. יהודית הזהירה אותה ביום מסויים לבל תצא מהבית, כי היא תהיה מעורבת בתאונה. החברה, שהאמינה לה, נמנעה מללכת לתוכנית לאותו יום. בבוקר נכנסה לאמבטיה. שתי ציפורים נדרו בבת אחת דרך החלון. הציירת ניסתה להסתיר את פניה, הורידה את ראש ונחבלה קשה בכיור.

סיפור אחר מתייחס למכונת אנ-אס-יאן ישנה שהייתה בבעלות הזוג מילוא. הי-שניים נסעו לירושלים, ומעשה שהיה כך היה: "אני מאמינה שקיימים יצורים מה-חלל החיצון שהם אינטליגנטיים יותר מאתנו. ברגע שהם בסביבה עם החללית שלהם, הם גורמים לקצרים בחשמל. אני כל הזמן, באופן קבוע, אצל החשמלאי. בעיקר בנסיעות בינעירוניות.

הייתי צריכה להגיע לירושלים. באחת העליות הראשונה ראיתי שהמכונת לא סוחבת. ביקשתי עזרה בקסטל ופתאום, המכונת שזחלה 12 קילומטר לשעה. התי-חילה לשעוט קדימה. מישהו כאילו הרים אותה ודחף אותה קדימה. בעלי נכנס לפאניקה. המכונת עשתה את הקסטל בשלישי. עברה מכונות אחרות. נסעה כמו מרצדס 82. פתאום נדלקה הנורה האדומה, והמכונת ססה בטירוף. בעלי התחיל לצחוק, ואמר: יש לי הרגשה שבלי הגה ובלי גז המכונת תסע. הבנתי שמישהו דוחף אותנו. מזויים לנו אנרגיה. כשהגענו למוסק, המכונאי היה המום וש-אל: אלוהים אדירים, איך הגעתם לכאן בלי דינמו?"

הבעל יושב בצד ומשתתף באופן פעיל בשיחה. לקח לו הרבה זמן עד שהאמין כי אשתו ניתנה בתכונות בלתי-רגילות והוא מספר: "אמרתי ליהודית שאני לא מאמין בשטויות האלה. עד שלא תביא מזה כסף". ויהודית: "זה נורא הרגיו אותי, כי אם את תובעת משהו שלא שייך לך, את מפסידה מהנפש. וזה נורא מסוכן. רציתי להוכיח לו, ואמרתי שהפעם אחרוג ממנהגי. אמרתי לו: הערב תקנה לוטו ומיפעל הפיס, אתה תזכה בסכום גדול שיעזור לך לרכוש אוטו."

מוסיף רפי: "השנה היתה 1975. לא היה לי גרוש על התחת. בדיוק עשיתי רישיון. אמרתי לה: אם זה קורה, אני מאמין לך. ובכל זאת לא סמכתי על ניסים. הלכתי לבנק לבקש 3000 לירות הלוואה. מובן שלא אישרו לי. לא היו לי ביטחון-נות. יצאתי מהבנק וממול אני רואה דוכן של מיפעל הפיס. אפילו לא ידעתי איך ממלאים לוטו. מילאתי בהדרכה וזכיתי ב-22 אלף לירות". יהודית: "זה אסור לעשות. זה בא על חשבון משהו אחר. זה בפירוש מסוכן. אם את מבקשת להיות מיליונרית ולחצת, וזה קורה לא בזמן שלו, את תהיי מיליונרית אבל זה יעלה לך במשהו. את עלולה בתמורה לאבד ילד."

הרוחות מקיימות איתה קשר מתמיד, לוחצות, מבקשות, כעת, כשהיא בהריון. ביקשה שלא יטרדו אותה. הבעת פניה חזקה, היא אשה מיוחדת במינה, שחקנית מצויינת, הטכניקה הותמה על המסך, גם כאשר היא מופיעה למשך שניות מעטות. היא יכלה לבקש מקשריה בעולם והוא להפוך לשחקנית מפורסמת ועשירה. היא יהודית מילוא לא לוחצת. היא מאמינה כי הכל מצוי והרשות נתונה. היא מאמינה שדברים קורים בלאו הכי. היא נמצאת בימי הריגה האחרונים. קשה לה. היא יכולה לבקש ללדת קודם, היא יכולה לאר-גן לה צרי לידה. אך היא לא עושה זאת. יהודית מילוא מאמינה שאסור להר-עב לטבע בעבודה. כל דבר בא בעיני וקפי שנקבע מראש. שרית ישי

(המשך מעמוד 61)

ניסו להחזיר מכות לבעל. רוב הנשים צחקו לשמע השאלה: "אם הייתי מחזירה לו, היה רוצח אותי!" הסבירה אחת. "אם אחזיר לו, הוא ירביץ לי עוד יותר", אמרה אחרת.

סיפוריה של מוניקה הוא סיפור קלאסי של אשה מוכה, המאמת את כל מסקנות המחקר. מוניקה מייברג-אבוסבול היגרה לישראל בגיל 18 מארגנטינה. אמה האמרי-דה היתה שולחת לה כסף, ומוניקה למדה באולפן ועבדה בקיבוץ. כשיצאה מהקי-בוץ וגרה עם עוד שתי חברות בדירה בעיר, הכירה את בעלה - אברהם. "ידעתי שהוא הכיבשה השחורה של המישפחה, ככר אז היה ידוע לי כחור אלים. הוא הדרדר לפשע, כי לא הבינו אותו... הייתי בטוחה שאם אעשה למענו את הכל, הוא ישתנה לטובה."

גם האשה, גם הפילגש

מוניקה היא בעלת השכלה תיכונית, ובמיקצועה היתה מזכירה בשפות זרות. כאשר התחתנו, התברר למוניקה כי בעלה צעיר ממנה בשנתיים. אך היא לא ייחסה לכך חשיבות. כאשר הוא שרת בצה"ל, יצאה לעבוד כעוזרת-בית, מכיוון שלא מצאה עבודה במקצועה. אם היתה מאחרת לשוב, אפילו בדקות ספורות, היה אברהם צועק שהיא יוצאת עם מישהו אחר והיה מכה אותה.

"בהתחלה, היה מרביץ לי רק עם הי-דיים, ולפעמים הייתי מנסה להחזיר לו, אבל לא היו לי כוחות. אחר כך התחיל להרביץ לי עם צינורות ומקלות - וכבר לא יכולתי להגיב. הוא היה משתכר ובא הביתה שיכור ועצבני. חצי שנה אחרי החתונה נכנסתי להריון."

מכיוון שההריון היה קשה, הפסיקה מוניקה לעבוד. בעלה ברח מהצבא והפך ריק. הוא החל לעבוד במפעל לאלק-טרוניקה, אך מיטרה צבאית חיפשה אותו והוא החל להתחבא, וגרר אחריו את מוניקה ללון על ספסלים בגנים ובחדרי-מדרגות.

כאשר נתפס אברהם ונידון למאסר, נסעה מוניקה לאמה וילדה את ילדה בחר"ל.

אחרי שחרורו של אברהם מהכלא חזרה מוניקה לארץ, ובעלה ניסה להוכיח את עצמו. הוא החל עובד כנהג משאית אך שוב נידון למאסר על עריקות וגניבת משאית צבאית.

הפעם החליטה האשה כי עליהם להתחיל את חייהם מחדש בארץ אחרת. היא לקחה את בעלה ובנה והם נסעו לארגנטינה, אך גם שם לא הוטב המצב. אברהם המשיך להרביץ, ואף אושפו במוסד לחר-לי-נפש.

כשחזרו לארץ החל אברהם לבגוד בי-מוניקה. כאשר היתה בהריון בשנייה נגיל-תה שהוא בוגד בה, היכה אותה ודחף אותה. אברהם הביא הביתה אשה נוספת, והכריח את אשתו לקבל מצב זה. הוא המשיך להכותה, וגם את חברתו היכז: כאשר היתה מסרבת לשכב איתו.

הפתרון - חינוך לילדים

מוניקה ניסתה פעמים להתאבד. פעם חתכה את ורידיה, ופעם שניה בלעה כדורים, אך תמיד הצילו את חייה. כאשר היכה הבעל את אשתו בברזל מלוכב מהתנור, ברחה למעון לנשים מר-כות. "השבוע במיקלט היה שבוע של גן-עדן", אמרה, אך אברהם מצא אותה שם ופיתה אותה לחזור הביתה. שמכות שקיבלה מוניקה כשחזרה הביתה שיכנעו אותה כי עשתה טעות כאשר חזרה, וכאשר היכה אברהם בפעם הבאה אותה ואת חברתו, ברחו שתי הנשים למעון יחידו.

הדרך היחידה להפסיק את המעגל הסגור של אלימות במישפחה היא לחנך את הי-לדים, ללמד את הנערות הצעירות על אמצעי-מינוע, לתת להן חינוך מיני, ובעי-קר ללמדן מיקצוע. כאשר תהיינה בעלות אפשרות לעצמאות כלכלית, בעלות הבנה כיצד לשלוט בחייהן, ותרכושנה מודעות שאפשר גם אחרת, תיפולנה פחות נערות צעירות לגברים מכים.

איילנה ארזן

עדנה פיינרו מדוחת מפסטיבל

הסרטים השלושים

וחמש בלוקרנו

פיצוץ

במסטיבל

העיר לוקרנו נראית כמו בונבוניי-רה, והאנשים לבושים בצבעי מרציי-פון. במשך תשעת ימי פסטיבל-הסרטים, שייכות ורשה, בירות וקאבול לעולם אחר. לפסטיבל הסרטים איש אינו מגיע כדי לנקוט עמדה. זה שייך למישחק אחר. השיחות על פליטים ועל הפצצות נמש-כות כאורך האפריטיף.

תשעה ימים ולילות ביליתי בראיית סר-טים. עמיתי למיקצוע נהגו לומר: פס-

אנשפה

דניאלה מורלי בסרטם של הבימאית האיטל-קיה גבריאלה רולבה המישפט של קאתריי-נה רוסי, על הוצאתה להורג של מכשפה לפני 300 שנים. הסרט קיבל ציון מיוזח.

טיבל קאן הוא בית-משוגעים, פסטיבל ונציה הוא בלגאן מאורגן, ברלין - עבר דה שחורה, ולוקרנו - בית-הבראה. כאן אפשר לאכול היטב, לטייל על גדות ה-אגם, לחתור בסירה, וגם לראות סרטים. אך המציאות היתה שונה. לפסטיבל יש עכשיו מנהל חדש, דויד סטראיף (37), היסטוריון של תולדות האמנות ופעיל גל-הב של מוסיאון הסרטים השווייצרי. הוא החליט לעשות פסטיבל אירופי של אנשים